

og jeg skyndte mig, sprang over et Gjerde, svingede om min Mark og stod for min Dør. I det samme hørte jeg et Skrig om Hjælp, jeg rev Døren op og styrtede ind." — Han standsede, som om han betænkte sig, Birkedommeren skjævede til ham, og derpaa forsatte han: „Det første, jeg fik Die paa derinde, var min Kone, som laa blodende paa sin Seng, og Christen, som svingede denne Kniv over hende. Da Døren gik op, foer han løs paa mig; vi brødes, men han var den stærkeste, og jeg blev slaaet til Jorden. Han sprang ind i Værelset ved Siden af og ud gennem Vinduet, just som jeg skulde gribe ham. Jeg løb tilbage, vabnede mig med Kniven, som han havde tabt, og forfulgte ham. Indtil Skoven kunde jeg holde Die med ham, men der blev han borte. Helt Natten gik jeg om, i hver Lyd troede jeg at hende ham. Gjennem Moser, over Hegn, vadende i Dynd og visne Blade jog jeg efter ham, indtil jeg dødsstræt sank ned under et Træ, hvor de Andre for lidt siden fandt mig.“

„Jeg synes," sagde Birkedommeren, da Svend var færdig, „at den Historie lyder lidt utrolig. Lad os nu først se, hvis er den Kniv, Du der har?" — Det er min," svarede Svend, „jeg købte den for nylig og den har siden hængt over min Seng." — Dommeren undersøgte Vaabenet og gik hen til den Døde. „Den passer til Saarene," sagde han, „men naar Christen vilde slaa din Kone ihjel, var det dog rimeligere, at han tog en Kniv med, end at han haabede paa, at finde en hos Dig. Og saa, hvorledes er han kommen herind? Her er Vidner paa, at Inger uden Du er gaaet ind i Huset." — „Saa er han vel kommen gennem Vinduet," sagde Svend. „Der maa endnu være Fodspor af ham i den vaade Jord.“

De gik begge ud, men der fandtes ikke mindste Tegns, skjødte et Par Marker af en Bærnesod fra den foregaaende Dag endnu kunde sees. — „Det laaber ikke til," sagde Dommeren, „at her har været Noget. Men sæt, han havde staaet her, hvorledes fik han saa Vinduet aabnet?" — „Seer De ikke den ituslagne Rude?" spurgte Svend, idet han pegede paa nogle Glasstumper, som endnu sad i Rammen. — „Jo vel ser jeg den," nikkede Dommeren, „men jeg ser ogsaa, at Glasstumperne ligger udenfor Huset, Ruden maa altsaa være trykket ud indenfra." De gik atter ind i Stuen, hvor Skriveren havde gjort nogle svage Forsøg paa at varme sine frosne Hænder, men blev afbrudt, for paany at give sig i Kæft med den store Bog.

„Du sagde jo, at Du tilbragte Natten i Skoven," begyndte Birkedommeren, „men hvorfor kom Du ikke hjem af Dig selv?" — „Fordi der manglede Vidner," svarede Svend, „paa at det var Christen, der havde gjort det. Men kunde jeg fange ham, saa var det Vidnesbyrd nok." — „Man kan udtænke Meget i en lang Nat," sagde den Anden mistroisk. „Du kunde jo taget Folk med Dig; Jo eller Tre see mere end Een." — „Jeg troer, ved den levende Gud!" udbrode Svend og blev kridhvild, „at De antager, at jeg selv har dræbt min Kone." — „Jeg antager Ingenting uden Grunde; men jeg skal have Beviser — Andet gjælder ikke. Man bygger ingen Dom paa en løs Historie." — „Saa send da Bud efter Christen," bad Svend, „lad ham vidne mod mig, hvis han tør!"

Den spinkle Skriver gik ud med en af Naboerne for at opsoge den Anklagede. Christens Huus laa i Enden af Gaden og saa ud til at være saa saldfærdigt, at det neppe kunde hænges sammen. Nogle knækkede Klaver og Bragstykker af en Vaad laae foran Døren; et Par Klæder Staver, til at tørre Net paa, stode plantede i Sandet udenfor, og adskillige Histeredskaber hang rundt omkring paa Murene. Christen beboede Hytten med Inger, sin tiara's Datter. Hans Kone var død, men Inger, en fjon, lille Pige med krøllet, lysegulft Haar og store, blaae Øjne, forestod Huusvæsenet med en Dydighed, der var ufærdværdig for hendes Alder. Christen havde et slet Rygte og var mistant for flere Tverter, men da tilstræffelige Indici manglede, havde Retten maattet frikjennde ham. Kun Videt gad han arbejde, derfor levede han i imaa Kæer.

Skriveren kom hen til Stedet, bankede paa og gik ind. Inger var alene i Stuen, i Hærd med at ordne det farvelige Bøhave og vande nogle Blomster i Vinduet. — „Er din Fader hjemme?" spurgte den Indtrædende. — „Nei!" svarede hun grædesfærdig, „han seilede ud i Saar Eftermiddags og er ikke senere kommen tilbage." Skriveren klappede hende paa Hovedet, og idet han beroligede hende med, at han nok kom snart, fjernede han sig atter. Dommeren lod ikke til at blive synligt overrasket ved det Bud, han fik, han mumlede blot: „Det tænkte jeg nok."

Et Par nye Vidner bleve forhorte, og de beedigede, at Christen den foregaaende Eftermiddag, trods Stormen og Regnen, var gaaet til Søes og ikke senere set at være vendt hjem. — „Der kan Du see, Svend," sagde Dommeren, tilfredsfuldt ved disse Forklaringer, „Christen har været borte medens Mordet fandt Sted, og det er en slem Historie for Dig. Jeg vil bede Dig om, at Du næste Gang, naar Du skal i Forhør, tænker Dig lidt bedre om, saa husker Du maaskee Et og Andet." — „Jeg vil aflægge min Saligheds Eed paa, at det var ham, og at jeg er uskyldig," sagde Svend.

— „Nei, lad være, lad være!" afbrød Dommeren, „det samme have saa Mange tilbudt for Du; gaa hellere ind i Stuen ved Siden af og vent roligt, til Du faaer nærmere Bud." — Lidt efter kom Anders for at faae Lov til at see sin Fader. Det blev tilladt ham, og de Tvende tilbragte Tiden med at tale om den Døde og om de Beskyldninger, der vare reiste mod Svend.

Det var imidlertid blevet høilys Dag, og Lægen og Præsten kom kjørende for at faae nærmere Underretning af Birkedommeren. — „Troer De, han er skyldig?" spurgte Præsten. — „Hvoraavdt Mennesker kunne domme," svarede Dommeren, „ja! Alt taler imod ham. Skændsmaalet med Konen, Kniven, som han for nylig har kjøbt, den ituslagne Rude, Mangelen paa Fodspor, hans Ophold i Skoven, og den Andens alibi — Alt vidner imod ham." — I det samme kom der en Dreng løbende og meldte, at Christens Vaad var kommen kantret drivende i Vand lidt nordfor Jysterleiet. — „Endnu et Beviis," sagde Dommeren, „den Anden er omkommen i Stormen, Svend har maaskee i det Sjerne set den kantroede Vaad og anklager nu en død Mand, men glemmer, at der er Vidner paa, at han var borte, da Mordet stete."

„Det seer slem ud," sagde Lægen. „Men hvad skulle vi nu gjøre ved Inger og Anders? Den Enes Fader er død og den Andens faagodsom død, saa ere begge de Smaa forældreløse." — „Sognet?" foreslog Birkedommeren. — „Nei," sagde Præsten, „jeg tager Inger til mig; hun kan altid gjøre nogen Nytte, og vil dog faae det bedre end hidindtil." — „Saa kan Anders komme til mig," sagde Lægen, „jeg har lidt trængt til lidt Hjælp i Et og Andet, og han er jo en slikt Dreng. Naar Svend er bragt til Byen, henter jeg ham," tilfoiede han og gik.

„Sorend De tager bort, Hr. Pastor!" sagde Dommeren, „vil jeg bede Dem tale med Svend, maaskee vil det lykkes Dem, at faae ham til at bestemme." — Præsten gik ind i Sidsværelset, og det varede længe, forend han kom ud igjen. Men han kunde ikke bringe andet Bud, end at Manden havde grædt for ham og bestandigt forsikret om sin Uskyldighed.

Op ad Dagen kom Rettens Folk, og Svend blev under Begyngning fort til Byen. Anders stod paa Veien og fulgte med Dine den bortdragende Vogn. Da den dreiede ved Skoven og forsvandt, brast han i en heftig Graad, løb ind i Stuen og gjemte sit Hoved ved sin døde Moders Bryst. Lidt senere kom Doctoren, han søgte at trøste ham og fik ham til sidst til at følge hjem med. Inger var allerede flyttet over til Præsten, saa at de to Hytter nu stode tomme. Den Døde blev begravet; men det var ikke uden en vis Gysen, at Fiskerne om Aftenen gik forbi Svends Dør — ja mange af dem paastode, at de havde hørt Skrig derinde og Lyd som af Jo, der brødes.

Imidlertid gik Sagen sin Gang for Retten; de samme Vidner bleve forhorte, de samme Steder undersøgte, og de samme Forklaringer aflagte. Dog kom der et nyt Vidne til: det var Pigen af en Mand, som to Maanedere senere drev op paa Kyften. Hans Ansigt var aldeles ukjendeligt, men efter Haarfarven og Bæjten at domme var det den favnede Christen. Alt talte imod den Anklagede, med Undtagelse af hans gjentagne Udsagn om, at han var uskyldig; Dommen blev afgjort, den lod paa, at han var skyldig og havde forbrudt sit Liv.

Men medens Undersøgelserne endnu vare i fuld Gang, blev Svend syg. Den Spænding og Afsondring, hvori han levede, fremkaldte en Nervesfeber hos ham, som, et Par Dage efter at Dommen var forkjendt, gjorde Ende paa hans Liv. Næste Dag blev dette meldt til Doctoren, og om Aftenen kaldte han Drengen ind til sig.

„Jeg har faaet Bud i Dag," sagde han, „at din Fader er meget syg; man er bange for, at han døer." — „Maa jeg reise ind til ham?" bad Anders med Taarer i Øinene. — „Min lille Ven," sagde Lægen, „Du vilde komme for seent, han ... hm! ... han er død," tilfoiede han langsomt. — Anders holdt Hænderne for Øinene og hulkede. — „Men husk paa," sagde Doctoren venligt, „nu er han ikke mere i Fængsel, og jeg har hørt, at han gif Døden frontt og frimodigt imøde. Du bliver nu hos mig, og vi to skulle nok komme ud af det sammen, min Ven!" Drengen trykkede Doctorens Haand og gif grædende ud, og nogle Dage efter blev hans Faders Huus solgt, og det Indkomne, samt Alt, hvad der fandtes efter ham, lagdes hen til en senere Tid.

Det gaaer med Vornenes Sind, naar det rammes af Sorg, som med et klart Vand, der røres af Stormen. Den blanke Bløde bliver mørk, og Solskinnet, der har dandslet paa Bølgerne, doer hen; men naar Stormen er forbi, og Luften igjen er blaa, klars Vandet paany, og Himmelen leer deri. Saaledes gif det ogsaa med Anders og Inger. Deres Skolegang, som atter begyndte, deres Smaaarbejder og forandrede Omgivelser tjente til at mildne deres Smerte, og snart vare de første, tunge Indtryk glemte.

En Dag gif de, som sædvanligt, sammen fra Skole, og fulgtes med en nærboende lille Pige. Da de kom til Stensten, saa de hendes Moder sidde der for at vente paa sit Barn, og den Lille fik ikke Die paa hende, for hun sloi afsted for at kaste sig om sin Moders Hals. De gif ned mod deres

Hjem, medens Pigen dandsede og lo, saa det klang om hende. Men de to Andre vare standsede og saae efter Moder og Datter; deres Ansigter vendtes mod hinanden, og Ingers Øjne vare vaade. — „Der er Inger, som venter paa os," sagde Anders, „vi har jo hverken Fader eller Moder." — „Men Folk ere saa gode imod os," hulkede Inger. — „Ja vist," sagde Anders, „og derfor ere vi ogsaa taknemmelige. Men jeg synes, at vi to skulle holde rigtigt meget af hinanden og længes efter hinanden, saa vidste vi, at der dog var Een, der ventede paa os." — „Ja, ja!" sagde Inger ivrigt og tørrede sine Øjne, „jeg skal holde af Dig, som om Du var min Broder." Og de kysede hinanden og gif Haand i Haand ned ad Veien i deres sorte Sørgedragt.

(Sluttet.)

Prindsesse Dagmars Reise og Modtagelse i Rusland.

(Af P. S. Gieseler.)

„Hvormange Dage er det nu siden Prindsesse Dagmar holdt sit Indtog i Petersborg?" spurgte jeg i fuldt Alvor en Mand anden Dagen efter denne Best. Jeg syntes, det var vel en Uge siden, saaledes var min Tidsregning bleven forstyrret ved den Mængde af nye og overraskende Begivenheder, jeg havde oplevet, og ved de stærke Indtryk, jeg havde modtaget under kun to Dages Ophold i Petersborg. De følgende Dage bragte flere og flere Scener af et glimrende og bevæget Liv, hvorfor min Tanke nu er saa opfyldt af Billeder i broget Blanding, at jeg ikke veed, hvordan jeg skal rede dette Net. Jeg føler mig, ligesom naar man i saa Timer har gennemløbet et stort Museum med herlige Malerier og glimrende Statte. Det sjønne Totalindtryk har jeg bevaret, men ingen af Enkelthederne har jeg haft Tid til at forbyde mig i, eller til rigtigt at opfatte. Og hvordan skal jeg saa stildre, hvad jeg saae? Tilgiv, at jeg ikkedefomindre forsøger derpaa. Uden at følge nogen Række, og idet jeg stiller mig paa et fuldstændig kosmopolitisk Standpunkt, vil jeg stræbe at gjengive Billederne saaledes som jeg opfangede dem paa min flygtige Vandring, og jeg haaber, at Læserens Phantasi vil fuldføre mit Værk. Men giv da ogsaa Phantasien frit Spil! Den udmaler sig vanstelig den uhyre Glæde og Skjønhed, her var udfoldet, og naar Du da tænker Dig Perlen i al denne Herlighed, da glæd Dig som Danst; thi det var Prindsesse Dagmar. Om hende formede sig jo ogsaa alle disse Bester, om hende jublede Folket; Dagmar vilde det see, hende vilde det hylde. Det var, som gif der den Overbevisning gennem Russerne, at de i hende med Tiden vilde finde en kærlig og trofast Herreinde.

Men mellem Modtagelsens Jubel og Afstedens alvorlige Dage i Hjemmet laa en fredelig og sommervarm Overreise, der havde saa smukke Diebliske, at de ikke maa glemmes; thi vel var Veiret regnfuldt og stormende, da „Slesvig" den 22de September forlod Kjøbenhavn med Kronprindsen og Prindsessen ombord, medens tusinde Stemmer tilraabte dem et hjerteligt Levvel; men Dagen efter stinnede Solen varmt, og Havet laa blankt og stille, og saaledes blev det fremdeles ved paa hele Reisen. Ved Tragar ventede den smukke Pantferfregat „Peder Skram", som skulde være, hvad man vel rettest kan kalde Prindsessens Vresvagt. Den stillede sig foran den kongelige Damper, medens de to russiske Skibe „Standard" og „St. Olaf" fulgte bag den. Allerede ved Christiansø, hvor det danske Farvand anses at ophøre, maatte den imidlertid vige denne Fadersplads for „Standard"; denne Forandring gjorde et eiendommeligt alvorligt Indtryk paa Enhver, som tænkte over den, ihvorvel det jo kun var en Sikkettesag. „Peder Skram" stoppede, og „Slesvig" dannede den forbi, fulgt af „Standard". Paa Fregatten stod Mandshabet i Banterne. Jeg erindrer ikke, om de raabte Hurra eller ei, og det er jo ogsaa ligemeget, en ubefinget Glædeshilfen kunde det dog aldrig blive i dette Dieblisk; men jeg erindrer, at Musikkorpslet spillede den smukke Melodi til „I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme"; jeg veed, at Prindsesse Dagmar hørte den, og jeg troer bestemt hun sagde et stille, indertligt „Ja" til Sangens Ord. Russerne spillede „Kong Christian"; Musikten lod smukt paa den stille Dag, og videre gif saa Reisen, medens „Standard", som nu førte, altid med sin Opmærksomhed løb mellem Grundene og „Slesvig". En Aften i Jinsle-Bugten, da Maanen stod høit paa den stjerneslydte Himmel og Hoglands Hyr kastede sine klare Lys ud over den mørke Havflade, steg pludseligt en Rakat iveiret fra den kongelige Damper og fulgtes snart af flere. Det blev Signalet til Tyrværkeri fra alle Skibene. Raketternes Ildhaler tegnede glimrende Striber paa Nattens Himmel, og drysede en Regn af stinnende farvede Stjerner bagved sig. Skibene laae oplyste med bengalske Lys paa Masten og Kæer, medens røde og hvide eller blaa og hvide Blus slyngede sig som Perlerader rundt Skragene. Det var en Aften, som vilde have begejstret Danmarks Eventyrdigter til at fortælle os Noget, og til paa sin egen delige Maade at sige os Alt, hvad den lille Havfrue og Hoglands Skovkonge vel tænkte, da de saae denne Stads for Danmarks unge,